

EL 9 NOU

La decisió del magistrat Pablo Llarena de deixar a la presó el vicepresident Junqueras, el conseller Forn i els activistes socials Sánchez i Cuixart va provocar tristesa i indignació a una part important de la societat catalana, que no pot entendre per què la justícia espanyola manté a la presó aquests polítics catalans.

És evident que la notícia positiva va ser que el magistrat va decretar la llibertat amb fiança per als consellers del govern, entre els quals hi ha el parell Jordi Turull, que ara podran recuperar la normalitat quotidiana i

Una interlocutòria que fa mal als ulls

participar activament en la campanya electoral.

Hi ha molts juristes que, en aquest cas, discuteixen la presó incondicional com a mesura cautelar. Consideren que l'acusació de la fiscalia no s'ajusta a dret, perquè va ser elaborada estirant molt el Codi Penal per fer quadrar les acusacions amb allò que determina la llei.

Fins ara hi havia la idea que l'Audiència Nacional

actuava amb criteris singulars i que, per això, els 10 polítics independentistes havien estat empresonats.

Però hi havia l'esperança que, quan concentrassin tots els casos relacionats amb l'independentisme al Tribunal Suprem, les coses canviarien. I, en part, van canviar, però no totalment, perquè si bé és cert que el magistrat Llarena va excarcerar bona part dels detinguts i que en el cas de la

mesa del Parlament va deixar en llibertat a tots els investigats, dilluns va mantenir a la presó al vicepresident del govern i al conseller d'Interior destituïts per Mariano Rajoy i als presidents de l'ANC i d'Òmnium, perquè entén que "les seves aportacions estan directament vinculades a una explosió violenta que, en cas de reiterar-se, no deixa marge de correcció o de satisfacció als

que se'n vegin afectats". I veient la trajectòria política i cívica dels encara ara empresonats, fa mal als ulls veure que la interlocutòria digui que aquestes persones estan vinculades a una explosió violenta. No pot ser que un magistrat com Llarena, que té fama de bon professional, interpreti, per exemple, que la concentració davant la conselleria d'Economia el dia 20 de setembre va ser una explosió violenta, perquè no ho va ser.

Calia esperar un altre tracte pels detinguts i la darrera cosa que es podia dir d'ells és que promouen la violència, com diu clarament la interlocutòria del Tribunal Suprem.

Canvi climàtic, una batalla perduda?

Francesc Bellavista

Soci director de Bellavista
<http://trendencies2050.com>

"No parlem del futur. Els països més pobres del món ja estan lluitant per les seves vides contra els desastres intensificats pel canvi climàtic".

Tracy Carty, cap de delegació d'Oxfam a la Cimera de Bonn

El canvi climàtic és el problema més important al qual ha de fer front la humanitat en el present i per al futur. Tot i que les darreres conferències de les Nacions Unides sobre el canvi climàtic (sobretot, la històrica Cimera de París de 2015) aporten un xic d'esperança a un desastre que sembla inevitable, també és cert que la presidència de Donald Trump als EUA no presagia res de bo pel que fa a l'esdevenidor del planeta des d'una òptica mediambiental.

L'instrument internacional que suposà l'Acord de París –negociat per la pràctica totalitat de països d'arreu del món i ratificat amb posterioritat per una part majoritària dels causants de les emissions de gasos d'efecte hivernacle– significa un abans i un després pel que fa a les (eternes) discussions quant a l'existència o no d'un canvi climàtic i també sobre si les seves causes tenen un origen antropogènic, és a dir, si són conseqüència directa de les activitats humanes. A partir d'aquesta iniciativa podia esperar-se que els negacionistes climàtics desapareguessin o optessin per emmudir davant les evidències i el consens internacional: falsa esperança, si ens atenim a diverses proclames anacròniques proferides per algun polític irresponsable o, el que és pitjor, per l'actual president nord-americà, l'inefable Donald Trump, que ha decidit que els EUA abandonin, tan aviat com els pactes signats ho permetin (el 2020), l'Acord de París.

Sigui com sigui, i prescindint d'aquestes veus frívolament dissidents, estem en disposició de concloure que amb l'acord el problema mediambiental pren un camí envers una solució satisfactòria, definitiva i irreversible? Per desdort, dues circumstàncies fan que la resposta a la qüestió ens situï lluny d'aquest ideal. La primera d'elles és que l'acord arriba tard: hem perdut la batalla principal i ara solament ens queda intentar mitigar el problema. I en segon lloc perquè la iniciativa és insuficient des de dues perspectives complementàries: les seves recomanacions no són vinculants (es contempla que cada país fixi de forma voluntària els

Alemanya i Espanya s'han negat a prendre part en una aliança de 20 països que pretenen eliminar totalment l'ús del carbó com a font d'energia l'any 2030

seus objectius i no es preveuen sancions per incompliment) i encara que tots els països signants complissin amb els seus compromisos inicials, només s'aconseguiria limitar l'augment mitjà de la temperatura des de l'era preindustrial fins a la fi del segle XXI en 2,7 graus centígrads, quan es considera que el llindar màxim per evitar grans catàstrofes irreversibles rau en els 2 graus.

La situació encara és més lluny del que seria ideal si prenem en consideració futures revisions (previstes per al 2018) en la línia de reduir encara més aquest límit dels 2 graus i situar-lo per sota d'1,5 graus. Però la inacció seria pitjor i, en cas de no prendre cap mesura, l'augment de la temperatura mitjana a la fi del segle seria d'entre 3,8 i 4 graus. Per tant, i malgrat tot, la valoració de l'Acord de París –i els seus tebis desenvolupaments reglamentaris a Marràqueix i fa pocs dies a Bonn– ha de ser necessàriament positiva.

Ara i aquí només ens resta confiar que els països implicats es prenguin de debò els seus compromisos i s'esforcin el màxim per tractar de millorar-los, si bé el que veiem no ens permet ser gaire optimistes: els EUA (15% de les emissions mundials) defugint el problema; Espanya (el país, conjuntament amb Portugal, més vulnerable d'Europa al canvi climàtic), que sembla no recordar que va estar a París fa dos anys, i Alemanya, amb grans dificultats per complir amb els objectius que es va marcar. Si ens fixem en l'índex d'acció climàtica (IAC) aquests tres països ocupen, respectivament, els llocs 56, 38 i 22, respecte el total de 60 països més contaminants.

A més a més d'aquest suspens, els EUA promociónen de forma descarada l'ús del carbó (combustible fòssil més contaminant), mentre que Alemanya i Espanya s'han negat a prendre part en una aliança de 20 països que pretenen eliminar totalment aquest material com a font d'energia l'any 2030. Aquesta negativa d'Espanya, juntament amb les traves a Iberdrola per tancar les seves centrals tèrmiques, van causar estupor a la recent Cimera de Bonn. En contraposició, seria injust silenciar que les notes més altes les treuen Suècia, Lituània, el Marroc, França, Itàlia, Dinamarca i Portugal.

En qualsevol cas, el món haurà de preparar costosíssims plans de contingència per fer front a les catàstrofes naturals que ja tenim a sobre i que es faran cada cop més habituals. A més a més, es preveu que moltes de les guerres futures seran conseqüència de calamitats per raó climàtica: és una opinió estesa que l'actual guerra de Síria –i la seva derivada en forma de crisi de refugiats– té el seu origen en una sequera extrema a la regió que va obligar a moltes persones a desplaçar-se a Damasc, la capital del país.